

KURÍR 6

Občasník admirality Gemini 1993/94

Žádný plejtrák, Božka. Viš, že máš rádobu myšlenek sotva na 3 dny.

Info

Změny věku v oddílech

Naše milé Calypso se bude postaršovat a to do věku třetí až páté třídy, nejspolehnější si může kapitán ponechat i v šesté třídě. Zároveň bude Perseus přijímat nováčky až od šesté třídy. Středisko bude tedy o rok starší.

Inzerát

Prosím, jestliže někdo máte doma, nebo víte o někom jiném, čtyřstopy kotoučový magnetofon, který má rychlost čtyři, dejte mi vědět. Rád bych si ho půjčil, abych si mohl přehrát nějaké nahrávky.

Fletcher

Změny v oddílech a kapitanátech

16. 3. odstoupil Pája z funkce kapitána Calypsa, z funkcí kadetů odchází Pamposh a Zuzka. GEMINI jim děkuje za veškerou činnost ve středisku a doufá v možnost budoucí spolupráce. Kapitánem Calypsa se stává Petra a jejím kadetem bude Drátek. V Perseu se vicekadety stávají Filipino a Frodo, novými boatsmany jsou jmenováni v Attisu Rhea a v Kírké, po splnění hodnosti kormidelníka, Lot.

"Cestovat hloub"

Jaro se blíží, chvíli jakoby stálo již za dveřmi, a pak se leklo, jestli snad není ještě příliš brzy... ale přesto je stále blíž a blíž a tráva se začíná zelenat a stromy se začínají zelenat a vůbec, co vám budu povídat, vždyť to sami vidíte. No a s jarem a s teplejšími dny přichází i doba, kdy můžeme jen tak vyrazit do přírody, putovat a obdivovat. A jak si takové putování představuje třeba pan Mírko Vosátka si můžete právě zde přečíst:

"Putování je zajímavá, příjemná a zdravá činnost.

Ne polykat kilometry a honit se krajem jako splašený jezdec.

Jen Neruda ve svém fejetonu "My jsme cestovali přece jen pěkněji" z roku 1888 píše: "My cestovali, abych tak řekl hloub. Dojmy neměly tak rychle, a to je dobře, zvláště pro mladou duši. Kde se člověku líbilo, tam se pozdržel, natáhl a díval. Obraz kraje a lidí měl času dost ponořit se až na dno duše..."

Ano, toulat se, to je putování. Třeba hodinu sedět a dívat se do kraje, poslouchat jak bublá potok, šumí les, vlní se pole, ze kterého se zvedají bílá mračna pylu, když, jak se říká, obilí "vymetá".

Ono nestačí se jen dívat z pohledu člověka "z výšky", ale také "ze žabí perspektivy". Toto se dělá takto. Lehnete si na zem, přiložte tvář k zemi a divejte se třeba na písčitou stezku. Kamínky se promění v balvany, trsy trav v mohutné agave, stébla stíh v bambusový háj a objevují se další překvapení z minisvěta.

Jindy mezi skalami stačí položit tvář na stěnu balvanu a pozorovat, jak se plocha změní v podivnou krajinu s pyramidami krystalů, podivných útvarů a mizí velké skály a objevují se malé skalní útvary fantastických tvarů. Nebo takový starý kořen. Co vše na něm roste, leze, bydlí a žije. Či padlý kmen, stačí opatrně nadzvednout kousek odchlíplé kůry a objeví se svět minihoubiček nejfantastičtějších tvarů, různá běhající žoužel. Vude kolem nás je plno minisvěta, který je neodmyslitelný doplněk světa, ve kterém se pohybujeme.

Člověk se už pomaličku odnaučil dívat, slyšet, čichat, vnímat - to ho počítače neučí a nemohou nabídnout. To dokáže jen nedostížný počítač, jímž je lidský mozek - doslova zázrak přírody, jak ve složení, tak i funkci.

Putujte po velkém i malém světě a oba obrazy sestavujte dohromady, abyste dostali obraz celé přírody, ke které je nutno ještě počítat obraz nebeské klenby a světla hvězd, kam však lidské smysly bez techniky nedosáhnou a nemohou ani pracovat. Tam není život, jako tu, na Modré planetě."

Kurýr č. 6

Ročník 12 1993/1994

Občasník admirality Gemini

Březen 1994

redakční rada:

Fredo

spolupráce:

Dag

Lukáš

Čochtan

předběžná uzávěrka příštího čísla:

26. dubna 1994

cena:

5 Kč

(c) 1994 Gemini

Historie Gemini (*Fletcher*) 4

Nové knihy (*Fletcher, Filipino*) 5

Z námořnické knížky (*Petra*) 6

Proč, co, jak:

Pája 8

Petra 9

Téma: Co si myslíte o oddílu?

Five 10

Tereza 11

Filipino 11

Lot 12

Convaška 12

Tina 12

Rozhovor s maminkou Jenny 13

Rozhovor s maminkou Lota 14

Gemini kurýr 6 - sequel

Historie Gemini

Fletcher

Leden 1981 - únor 1981

Leden je období, kdy intenzita oddílové činnosti je trochu slabší (dohánějí se lepší známky, kapitanát s vysokoškolskými má zkouškové období). Zajímavě situaci vyřešil Křemsa, který na leden připravil měsíc klubového života. Oddíl se rozdělil do několika klubů podle zájmů a zálib a tyto kluby se scházely samostatně a vyvíjely samostatnou činnost. Na konci měsíce každý klub podal o své činnosti zprávu. Tyto zprávy však nesvědčí o to, že by tyto kluby byly životaschopné. Prostě rok 2000 by asi nepřežily.

Argonauti pořádají sáňkařský závod na klikaté dráze v lese na Červeném vrchu. Závod začíná mít svoji tradici a lze se s ním setkat dále jako s *Memoriálem Dlouhého Bidla*.

Zde závod vyhrála dvojice Knee-Swan.

Poseidón se věnuje kultuře návštěvou Semaforu na dvou představeních a protože se v Poseidónu rozhodli v létě navštívit Rumunsko, začali členové sbírat materiály o horách. Jedním z možných zdrojů jsou zeměpisné přednášky na Hvězdárně a tam také bylo možno členy tohoto oddílu najít.

Na začátku tohoto roku oddělení turistiky ODPM dostalo pod svoji správu dětské hřiště v Hellichově ulici, kde jsou mimo jiné i dvě buňky jako šatny. S hřištěm je velké množství starostí, ale výhodou je, že se tam dá například hrát softball a bylo možno se někde převléknout a při teplejším počasí i umýt ruce. V únoru v rámci svých schůzek tedy zde Poseidón hraje tuto tehdy v GEMINI oblíbenou hru. V polovině měsíce se hraje ve městě hra za účasti všech oddílů střediska s názvem Karbonáři. Připravují ji Argonauti a mimo lidí z GEMINI je pro zdárný průběh hry angažováno několik většině naprosto neznámých tvář. Mezi těmito tvářemi tehdy už byla Baša. Už tehdy poznala, jak GEMINI je skvělé (proto do GEMINI poslala řadu svých příbuzných), že jsou v něm prima lidi (jednoho z nich - Gama - si dokonce vzala za muže).

Zajímavým únorovým podnikem Poseidónu je beseda s Dr. Danielem, účastníkem několika himalájských expedic, který je shodou okolností otcem Jarmilky - členky Poseidónu. Nehovořili jsme o ničem jiném, samozřejmě, než o jeho účasti na oněch expedicích.

V únoru na admirabilitě jsou na návrh kapitanů doplněny stavy kapitanátů: argonautský kapitanát přibírá Kraba a S10, Theseus se obohacuje o Whita (toho mohli vidět někteří z Vás před dvěma roky, kdy přijel nakrátko do Prahy z Kanady) a Dana (nyní kytarista skupiny Tichá dohoda). Naopak Ika přestává být členem kapitanátu Thesea.

Zajímavou a netypickou akcí pro středisko této doby byl tzv. jazykový kurz. Šlo o zcela prostou ideu: mnozí z nás se učili a učí nějakému cizímu jazyku - ve velké většině jde o angličtinu, ale máme přamálo šanci tento jazyk uplatnit. Dohodli jsme se, že uděláme týdenní pobytovou akci v horách na lyžích a zde se bude hovořit pouze anglicky. Navíc si s sebou vezmeme lektory (Lelen, Zero, Holhon), kteří ještě po večerech do nás budou "hustit" další anglické vědomosti. Byl sehnán objekt - soukromá chalupa - v obci Zdislava u Ještědského hřebenu a tam jsme se 21.2.1981 šli v hojném počtu. Praxe, jak už to bývá často zvykem, se poněkud liší od teorie, i kdyby vše bylo sebelepe míněno. Posléze většina účastníků nedodržovala jazykovou kázeň a angličtinu hojně prokládala češtinou. O závěru se dá říci, že jsme občas komunikovali anglicky. S odstupem času však se mi tento nápad líbí stále víc a více.

Nové knihy v knihovně na Korzu

Fletcher

O vydavatelství Skauting a jeho ediční činnosti jsem se již několikrát na stránkách Kurýra zmiňoval. Snad tento název, spojený se skautským hnutím, které v mnohém připomíná dřívější Pionýr, vede mnohé vás k jisté přezíravosti, což je, myslím, v tomto případě škoda. Za tímto vydavatelstvím stojí autorsky i vydavatelsky Miloš Zapletal a jde v podstatě o jednu z mála možností sledovat vývoj jeho způsobu nazírání na činnost oddílů v dnešní době. Zapletalovo myšlení jistě není tak svobodomyšlné např. v oblasti kultury těla, jako myšlení ve středisku preferované. Navzdory tomu však lze v knihách, které autorsky podepřel, najít mnoho podnětného. Z tohoto důvodu jsem objednal pro střediskovou knihovnu jeden komplet knih tohoto vydavatelství, které již jsou na světě a zároveň jsem předplatil další. Jen pro zajímavost: zásobných dvanáct příruček i s doručením nás přišlo na 430 korun a to mi nepjde až tak moc. Pokud by vás zajímaly jen některé tituly, lze si je opatřit v prodejně junáckých potřeb v tzv. JUNU v Praze 7. A nyní jednotlivé tituly:

Rádce skautské družiny z pera Miloše Zapletala je velmi užitečná kniha pro boatsmany. Nejen že zde najdete řadu užitečných námětů pro práci s posádkou, ale možná, že i mezi řádky pochopíte, co je míněno slovy "duch posádky". Náměta k činnosti jsou členěny podle jednotlivých měsíců v roce. Rozhodně nenech tuto knihu bez povšimnutí.

Skautské hry v přírodě jsou výběrem těch nejlepších her, které byly popsány v literatuře autorů Zapletala, Foglara a Baden-Powella. Členění: hry pro družinu, hry pro oddíl. Dále jsou hry členěny podle terénu.

Skautské hry v klubovně - tato kniha vychází jako výběr nejlepších her Zapletala a Foglara směřovaných do klubovny. Ten, kdo má dostatečnou zásobu vlastních her, jistě může tyto dvě příručky přehlédnout. Těm ostatním to nedoporučuji.

Skautské toulky přírodou z pera Mirko Vosátky obsahuje řadu námětů pro činnost oddílů či posádky v přírodě se zaměřením na její poznání. Pokud

chceš, aby příroda se nějakým způsobem projevila v činnosti tvé posádky nebo oddílu, rozhodně bys neměl tuto příručku přehlédnout.

Poselství skautské výchovy od Václava Břicháčka mě v mnohém inspirovala při přípravě některých statí k Vysoké škole GEMINI. Je zde řada myšlenek pedagogicko-psychologického charakteru, které mají své opodstatnění nejen v organizaci Junák, ale i u nás v GEMINI. Pokud se zajímáš alespoň trochu o teorii výchovy a psychologii, jde jistě o zajímavý pramen poznání. Václav Břicháček je profesí psycholog a dlouhá léta vyučoval právě tuto vědu na filosofické fakultě UK.

Skautský oddíl I od Václava Břicháčka je zaměřen v první části ideologicky a v druhé části pedagogicky. Tato kniha je vhodným doplňkem předchozího titulu.

Skautský oddíl II ve dvou knihách je již od Miloše Zapletala a je v podstatě analogií titulu Rádce skautské družiny s tím, že jsou zaměřeny na oddíl. Rozhodně dobrý člen kapitanátu by měl mít o těchto knihách povědomost.

Skautský tábor je komplexní příručka k organizaci a stavbě letního tábora z pera celkem čtyř autorů. Je zde popsáno vše od hledání tábořiště, posuzování jeho vhodnosti, po jeho architekturu a výstavbu, rozpočet a jídelníček, programové zásady, jsou zde popsány zkušenosti z táborů pražské Dvojky atd.

Vlče, skaut, rover od Roberta Baden-Powella. Jde o výběr z tří základních příruček pro vlčata, skauty a rovery, které tento zakladatel světového skautingu napsal. I když zkušenosti vzhledem k době, kdy byly sepsány, nám zdánlivě již nemohou se zdát jako přijatelné či moderní, lze v těchto výběrech přesto možno nalézt mnoho podnětného a cenného. Alespoň v obecných zásadách pojmání lidství jsou platné navždy.

Sachemův odkaz je návodnou příručkou ke hrani etapových her z pera Miloše Zapletala a Ivy Mackové. Snad by bylo vhodné si přečíst před přípravou dlouhodobé táborové hry a možná, že náměty v této knize uvedené, nebudou pro vás bez zajímavosti.

Posledním vydaným svazkem v edici je **Zpěvník s 220 písničkami včetně not a akordů**. Velký důraz je kladen na lidové písně z různých oblastí bývalého Československa, najdete zde i koledy, trampské, kánony, vodácké, zbojnické atd. Myslím, že zde lze výhledově nalézt nové písně do repertoáru oddílových a posádkových zpívan.

Filipín o

Jaroslav Putík - *Odyssea po česku*

Deníkové záznamy českého spisovatele, které zachycují období od roku 1971 do roku 1989. Obraz komunistického režimu a jeho dopadu na život českých intelektuálů, umělců, spisovatelů, kteří nesouhlasili s tehdejší politikou.

Ivo Železný - *Stvořitelé nových světů, antologie světové sci-fi*

Povídky světových autorů tohoto žánru. Jsou rozděleny podle témat, kterých se dotýkají. Kniha zachycuje i celkový vývoj sci-fi a popisuje život a tvorbu jednotlivých spisovatelů.

Ludvík Vaculík - *Jak se dělá chlapec*

Zatím poslední knížka našeho známého fejetonisty a spisovatele. Popisuje v ní, také formou deníku z let 1986 - 1993, svůj osobní život a to velice otevřeně. Rozvádí zde mnoho myšlenek o době, o lidech a vztazích. V druhé polovině knihy se zabývá převážně vývojem svého syna. Knička je velice zajímavá i osobitým autorovým stylem.

M. Scott Peck - *Nevyšlapanou cestou*

Dílo významného amerického psychoterapeuta, který se ve svých závěrech podivuhodně často shoduje s názory Fromma i vedení GEMINI. Tento bestseller doporučuji pozornosti Janýšek i Dag ...

Z Námořnické knížky

Petra

Jednoduché šifry

1. Pozpátku:

RÝRUK EJ ÍŠPELJEN

2. Písmenka navíc:

ČTPETPE KPURPÝRPA?

3. Ázetka a číselka:

A...	Z...	1
B...	Y...	2
C...	X...	3
D...	W...	4
E...	V...	5

To znamená, že v ázetce se A = Z až Z = A a v číselce se A = 1 a Z = 27

ZAVGOZ

3 10 20 5 13 12 1

4. Posunutá abeceda

A = I

A...	I	D...	L
B...	J	E...	M
C...	K	F...	N

To znamená, že A ve skutečném textu odpovídá I v šifře

YMABMEB

a) základní

A B C	D E F	G H I
J K L	M N O	P Q R
S T U	V W X	Y Z

Písmena jsou vždy po trojicích v kolonce, ale kolonky nemusí být za sebou jen po řádkách (mohou i po sloupcích, nebo můžete začít s psaním abecedy v pravém dolním rohu). Při luštění vždy nejdříve podle čar odvodíte o jakou jde kolonku a dle tečky zjistíte písmeno.

b) Příklad jiných druhů mřížky (takových může být mnoho)

A B	C D	E F	G H
I J	K L	M N	O P
Q R	S T	U V	W X

Vzhledem k tomu, že se do této mřížky vejde jen 24 písmen, je nutné uvést klíč, bez kterých písmen to je.

Opiš bez chyb x

A	B	C	I	J	K	R	S	T
D	E	F	L	M	N	U	V	W
G	H	CH	O	P	Q	X	Y	Z

3 1 1 2 3

Řešení příkladů šifer:

1. Kurýr je nejlepší
2. Čtete Kurýra?
3. Perseus
4. Klubovna, Březen, Tábor

Dokončení zbylých jednoduchých šifer bude v příštím čísle Kurýra.

Proč, co, jak I.

- *Pájo, odcházíš z oddílu, co tě k tomu vedlo ?*

Čas, jednoznačně absolutní nedostatek času. Je mi to v podstatě líto, že odcházím od rozdělané práce, ale jsem v situaci, kdy pracuji minimálně 12 hodin denně a už nemám čas myslet na oddíl. A ten, i když je to Calypso, nemůžu jako kapitán dělat jen napůl - nebo můžu, ale nefunguje to, i když se třeba Drátek v poslední době hodně snažil. Takže jsem rád, že za mě hodláš tahat kaštiny z ohně a doufám, že se ti to za vydatné Dráteníkovy pomoci podaří.

- *Co tvůj "střediskový" životopis ?*

- No to je na hodně dlouho, když vypustím naše dva staříky, tak jsem tady asi služebně nejstarší. Nejdřív byl mým mateřským oddílem Prométheus, to bylo v dobách, kdy to ještě nebyl ani oddíl, ale taková sebranka lumpů, povětšinou posbíraných přes pedagogicko-psychologickou poradnu. Později, když už to byl oddíl jak se patří, to byla asi nejlepší část mého oddílového života. Jaruška, která tenkrát Prométheu kapitánovala, nebyla asi moc velký "profil", ale bylo v ní něco úžasné kamarádkského a to se přenášelo i na nás jako členy. Nebyli jsme oddíl, kde perfektně fungovaly posádky, ale byli jsme KAMARÁDI a to bylo, alespoň pro mne, hrozně důležité. Když nad tím tak přemýšlím, uvědomuji si, že tam jsem našel první malou a hlavně taky velkou lásku, tak na tom snad něco bylo. Po rozdělení na kluky a holky, to byla kapitán Radana a já asi dva roky kadet, mě to odválo k Argonautům - k Plasovi a k Runovi. Tam jsem myslím poznal, jak se dělá oddíl na "profesionální" úrovni a dodnes si myslím, že Plas to opravdu umí. Posléze odešel Plas na vojnu, rok na to i Run a kapitánování zbylo na mě. Záměrně říkám, že zbylo, protože se domnívám, že jsem pro to nebyl, abych tak řekl, dostatečně zralý a taky zkušený. Taký to podle toho vypadalo, a tak žezlo po roce převzal Sam a já se odebral na dovolenou. Co jsem se pak doslech - možná jsem měl vydržet, i když se to teď špatně posuzuje. No a pak, po roce dovolené přišlo Calypso s tím, že jsem to plánoval tak na tři roky, hmm necelé dva, škoda. Celkem tedy asi 12 let, zhruba polovina mého života.

- *Co ti bývali kamarádi z oddílu, zážitky a hlavně budoucnost ?*

- Co se týče kamarádů ... no žádná sláva - největší kamarád z Prométhea Rosťa, řekl bych zintelektuálštl a začal řešit problémy, zda být nebo nebyť "svině" (doufám, milý čtenáři, že nebudeš pohoršen, ale nenašel jsem bohužel výstižnější výraz pro tento druh úvah) a v případě že ano, zda s ocáskem či bez. Já věděl, že ne a vůbec jsme se začali vzájemně vzdalovat, až jsme se vzdálili úplně. Další se odstěhovali někam do Iráku nebo kam a ostatní se po odchodu z Gemini tak nějak ztratili. Ze starého Prométhea vlastně zůstal jen Křeček a nemyslím si, že by byl nějak zlý jak se o něm někdy říká. Není prostě intelektuál, ale je kamarád, který pro mě udělá, co bude moct, když bude potřeba a v tom je myslím podstata kamarádství. Ono totiž, když je pohoda, je kamarád každý, ale jakmile nastanou problémy Z těch mladších mám rád Drátka, už proto, že se snaží myslet vlastní hlavou, i když občas narazí a narážet bude. Obecně se ale dá říct, že většina mých kamarádů, kteří za něco stojí, mají původ ve středisku. Co se týče zážitků - dobré i špatné, dobrodružství, nadšení, zoufalství, uspokojení, kamarádství, zklamání, láska - prostě život od 13 do 25 let, ale asi o něco bohatší, než třeba u mých spolužáků nebo vrstevníků. Na budoucnost nepohlížím příliš optimisticky, protože jestli to takhle půjde s mojí prací dál, nebudu za chvíli spát vůbec a za půl roku umřu. No vážně - pokud budu mít v budoucnu čas, hrozně rád bych se na životě Gemini nějak podílel, protože se domnívám, že i když máme někdy, řekl bych, neshody, co a jak a proč, je středisko věc jedinečná a hodně důležitá.

- *Existuje něco, o čem si myslíš, že bylo v oddíle naprosto zbytečné nebo naopak nepostradatelné, respektive odnesl sis něco, co tě poznamenalo na celý život ?*

- Myslím, že když jsem byl v tom pubertálním věku, měl jsem tendence stát se pouličním lumpem a to že jím nejsem, je myslím i díky středisku. I když ono se to špatně posuzuje, protože kdyby... Konkrétně, přiznávám se, nevím. Snad už to, že jsem "přičuchl" ke spoustě věcí, ke kterým bych se asi jinak

nedostal, je užitečné. Každopádně si myslím, že v Gemini jde o rozvoj člověka jako takového a sekání sekerou nebo slušnou mluvu považují spíše za prostředek onoho rozvoje. Co si myslím, že je zbytečné, je abych tak řekl, nátlak na člověka a utváření jeho osobnosti. Myslím tím nátlak, nikoliv ovlivňování či jít příkladem. V momentě, kdy si někdo uvědomí, že je na něj konán nátlak, začne se

výchova mjet účinkem ... Nebo si to aspoň myslím. A tak vám přeju hodně dobrého, protože za mnoho, co je ve mně dobrého, vděčím právě Gemini.

Ptala se Petra

Proč, co, jak II.

Petra

Tak by se daly shmout otázky, které mi položil Frodo v souvislosti s mým přechodem z Persea do Calypsa. Takže nejprve důvody, které k tomu vedly.

Když se zeptáte kteréhokoliv soukromého podnikatele, co mu nejvíce schází, určitě bude jeho odpověď "Čas ... - nic nestíhám, potřeboval bych dvakrát tak dlouhý den". A tenhle důvod nevedl jenom k odchodu bývalého kapitána Persea Plase, ale čím dál tím víc dorážel i na kapitána Calypsa Páju. Pája nevěděl, co dřív a zkrátka přicházeli i firma i Calypso. Jak se to dá řešit? Výměnou kapitána. Ovšem i ostatní členové kapitanátu se potýkají s podobným problémem, jediný kdo by přicházel v úvahu je Drátek, ale tomu ještě není osmnáct. A jelikož tahle situace byla zcela zřejmá, napadlo mě, že určité zkušenosti jsem v Perseu nabyla, stará jsem na to také dost, představy jak by mělo vypadat Calypso mám taky a v Perseu je tolik starších lidí ... Navrhla jsem to Pájovi, ten to schválil, admirálita to taky schválila - A JE TO.

A jak že vypadají ty představy o Calypsu?

Především bych si Calypso představovala jako přípravku pro střední oddíl. Aby přecházející Calypsáci měli zažité věci jako loďní řád, uměli si sbalit kletr, dokázali se o sebe na táboře postarat. Aby rozdíl mezi starými Perseáky a nováčky (kteří přijdou z Calypsa) byl pouze ve věku a ne v tom, že přichozí neví, co je fair play, že do pohorek si musí vzít ponožky, že když někdo mluví ke všem, tak se ostatní nebaví atd., atd. A s tím souvisí, že bych chtěla, aby Calypsáci byli samostatní, něco vydrželi, uměli určité tábořnické dovednosti a taky, aby se do středního oddílu těšili.

No a aby se mohli Calypsáci do Persea těšit - musí co? -musí Perseus znát. Z toho vyplývají i moje dohody s Bříkem o tom, že nám budou někteří Perseáci občas pomáhat, že uskutečníme nějakou společnou výpravu a vůbec se budem snažit ten současný nulový kontakt zvětšit. Mělo by to snad jít, protože ani já nechci kontakt s Perseem ztratit. Takže k tomu, že budu chodit na plavání, snad pojedou na kus tábora, se ještě přidá ta oddílová spolupráce, což bude myslím přínosné pro Calypso i pro mě. A doufám, že částečně i pro Perseus.

Nakonec bych se ještě vrátila k jedné věci, a to je odcházející zbytek kapitanátu Calypsa - Pampo, Zuzka.

Jak už jsem říkala, ani oni to nemají s tím časem ideální, takže nevím, jak by se tvářili na to, že bych chtěla činnost Calypso zintenzivnit a taky přeci jenom dělali Calypso asi pět let nějakým způsobem a oba jsou minimálně o 6 let starší než já, takže si to společně vedení oddílu ani moc nedovedu představit. Myslím, že pro mě to, že tam zůstal jenom Drátek, je určitě jednodušší a doufám, že Zuzka ani Pampo neodcházejí s nějakými nepříjemnými pocity. Oba dva mi nabídli občasnou spolupráci - např. Pampo na plavání, ale právě protože bych chtěla utužovat vztahy mezi Perseem a Calypsem, budu se snažit získávat pomocné síly v Perseu. Ale přesto je sympatické, že při těchto změnách na Calypso nezanavřeli.

To je asi to nejdůležitější, všechny dotazy, které by vás napadly, ráda zodpovím, ale teď už mi dopisuje pero...

T é m a : Co si myslíte o oddílu?

Five

Proč vlastně člověk chodí do oddílu? Aby jednoho údajně krásného dne přišel, splnil si nováčkovskou zkoušku, půl roku byl nováčkem, případně se zamiloval do dnes už bývalé kadetky, Terezy nebo jiného oddílového děvčete, potom začal přemýšlet a nakonec rozumově došel k úvaze, že je to snažení střediska stejně k ničemu, protože 100 lidí, které úspěšně středisko "vyučí" nemůže svět změnit, jelikož byli i jsou a budou milióny nenapravitelných lidí. Může vůbec člověk být napravitelný? Snad. Ale tedy dvojím způsobem. Jedni jsou blázni, kteří nemyslí a jde od nich dobře, co by se za nehet vešlo. To jsou ti horší. Ti se v GEMINI našťásti nevyskytnou. Druzí - a s těmi se ve středisku setkáváme již častěji - jsou takoví, kteří si z četby a filmů a kdo ví z čeho všeho utvoří podložené názory a určitý rozhled nad světem a s těmi pak člověk nehne. Čím starší, tím jsou zatvrzelejší. Smůla, že jim nic nelze vyvrátit, protože oddílového člověka (zejména když je starší) nelze přesvědčit o něčem, když se sám nechce nechat přesvědčit, ať už je diskutovaná věc horší nebo i lepší než jeho názor. O to horší je to pak, když se v oddíle "válčuje". Takovýmto protiútokem ztrácí útočník sebevědomí a ztrácí odvahu projevit svůj názor a vůbec se stává uzavřenější. Není to kolotoč? Takovému lidu středisko vychovává a zároveň se jeden druhého snaží přesvědčit, že být uzavřený je hrozná hloupost.

Takovýchto skutečností se dá najít i více. Jestliže potom někdo jiný bude bránit středisko (zejména někdo opět ze starších), tak se dají najít protiargumenty a dokonce i všim lépe přijatelnější. Ale na obou stranách je něco pravdy. A kdo má tedy posoudit, zda středisko je dobré či špatné? Když se o tom přemýšlí, tak by se jednoznačně odpovědělo, že dobré. Jakmile člověk trochu přemýšlí, tak si řekne, že GEMINI má i spoustu nedostatků. Ale všichni jsou jen lidé a každý (a vše) má své chyby a nedostatky. To středisko je teda pěkný uličník.

Je tu i spousta přímo skvělého. Když se přilíš neintelektualuje (což není vždy na škodu), tak třeba máme díky Perseu spoustu kamarádů, hodně zážitků, máme se na co těšit a z čeho se těšit, docela dost pěkných a příjemných výprav a hlavně v současné době radost z jara!

HURÁÁÁÁ!

Tereza

Hned na začátku bych chtěla napsat, že mám oddíl ráda. Již skoro rok v něm žiji a je mi blízký skoro stejně jako rodina. Je to takový druhý domov. Čím bych začala ?

Tak třeba tím, co se mi líbí. Líbí se mi (a teď přijde asi trošku ošepaná fráze) filmy, knihy, diskuse, sport. Je to sice fráze, ale je to fakt. Oddíl ve mně skutečně vzbudil zájem o tyto věci. Líbí se mi také extrém, překonávání se, pochody a také, že se tu každý cítí zodpovědný sám za sebe. Tak to je k programu. A teď přijde to nejlavnější, kvůli čemu do oddílu vůbec chodím. Jsou to lidé. Mohu říci, že v oddíle není nikdo, koho bych neměla ráda.

Mám ráda všechny jako oddíl. A ten oddíl se skládá z jednotlivých lidí a každý ten člověk je individualitou. A každý má také určité vlastnosti, mezi které se ovšem zahrnuji i ty špatné. Někdo je urážlivý, náladový, má potřebu poučovat ostatní, nebo je líný. A to platí i v oddíle. Jenže tady se to všichni snaží zakrývat, potlačovat. Ono na jednu stranu je to dobré, ale na druhou stranu je ten člověk vlastně stejný jako ti, o kterých říká, že jsou špatní. Co je tedy otevřenost? Když to v sobě lidé dusí, nebo když se odhodlají a řeknou, nebo se projeví, jací jsou? Když to skrývají, je všechno OK, a když to projeví, ztratí kamarády. Tady se chce po člověku, aby byl milý, usměvavý, ochotný..., ale ono to někdy nejde. Ony jsou někdy chvíle, kdy to v člověku vybuchne, nahromadí se, a potom je dost obtížné se ovládnout. A to je taky jedna z věcí, které se lze v oddíle naučit. Ovládat se, alespoň zčásti. Ale co je to zase to ovládání se? Není to náhodou taky trochu nepřírozené, umělé, neupřímné?

Někdy ano a už se dostávám k další věci. Je to nepřírozenost. Kolikrát mám pocit, že když s někým mluvím, tak on to dělá jen z takové jakési povinnosti, že by si zrovna měl s někým povídat. Mohla bych tu konkrétně jmenovat, ale narozdíl od Fivea bych to řekla raději individuálně. Někdy mi taky vadí, nebo je mi dost líto, že spousta lidí (hlavně těch starších) nemá smysl pro humor, nebo spíš nechápe ten můj. Dovedu si představit, že si to mohou vysvětlovat jinak než jako legraci. (třeba jako že oddíl neberu vážně a že se "bouřím"), ale já to tak opravdu nemyslím.

Filipín o

Chodím do takového oddílu. "Jé, skaut", zareaguji někteří. Zdá se mi ale, jakoby těch některých s postupem doby přibývalo. Třeba nemám pravdu.

Co tím myslí, co je vede k takovému hodnocení, které zní tak opovržlivě? Asi si pod tím universálním slovem oddíl představují nějaké naivní sdružení, které hraje hry, usiluje o směšné ideály jako čestnost, pravdomluvnost a slušná mluva. Sdružení, které nosí uniformy a je příliš organizované. Možná ta organizovanost vadí nejvíce. Moji spolužáci z ní mají asi většinou legraci. Nebo strach.

Ale právě v určitých pravidlech a tradicích vidím jeden ze základů, který vytváří to, co se mi na oddíle líbí, co podmiňuje jeho smysl.

Jsou to jednak ta drobná kouzla, která se skrývají v tradičních akcích, jako třeba tábor. Ležet za deště ve stanu, který jsem si sám postavil, a do kterého neprší (anebo i prší). Povídat si s někým při petrolejce. Kouzlo večerního ohně, zpívání. Tajemství a ticho nočních hlídek, únava z putování a radost z překonávání se. Sváteční atmosféra pasování.

Ale také to, že každý člen je částí oddílu jako celku. Může se podílet na jeho chodu plněním jakékoliv funkce, tím, že připraví pro ostatní hru, nebo jim pustí hudbu, kterou má rád. Poznává odpovědný přístup k práci a učí se rozhodovat sám za sebe. Dokáže poradit a požádat o radu, učí se chtít předat svou radost a energii ostatním, že by měl myslet nejen za sebe, ale i za ostatní.

To jsou myslím ohromné kлады oddílů, skupiny lidí, která se řídí určitými pravidly a cíli, které jsou základem pro další vývoj.

Na oddíle není dobré, že může jeho prostředí izolovat od skutečného světa, ve kterém jsou lidé třeba trochu jiní. V tomto případě je myslím důležité uvědomit si, že ten nesobecký přístup k lidem a k věcem oolo sebe je třeba uplatňovat nejen v oddíle, ale jako člověk všude.

A co se mi líbí na Perseu? Že se myslím o to všechno dobré snaží. A nelíbí? Že by se starší členové posádek mohli zapojit aktivněji do jejich činnosti a brát tu posádku více jako svoji. Asi tak, jak by měl boatsman.

Lot

Já osobně vidím spíše výhody. První z nich je lepší poznání druhého člověka. Na výpravách a při řešení různých drobností je vidět jak kdo zareaguje, jde si povídat o více věcech, než se spolužáky ze třídy.

Člověk se naučí nebýt sám pro sebe a brát ohled na ostatní. Starší mohou ukázat mladším, co neznají, např. dobré filmy.

Jde se zdokonalovat od Námořnické knížky přes vedení posádky až po vedení oddílu. Je zde více možností individuálního uplatnění než ve škole.

Convaška

Na toto téma by se dalo psát asi hodně dlouho, ale já nemám bohužel takovou výdrž, takže to vezmu trochu stručněji.

Co se mi asi nejvíce nelíbí na oddíle je ta lenost, o které se již zmiňoval Five v minulém čísle Kurýra (tím nechci říct, že si nemyslím, že nejsem líná). Všude je tolik práce. Pořád někdo někomu shání, aby mu s něčím pomohl a pořád se hlásí ti saní lidé (tím myslím Lapa, Terezu, Neboji a několik dalších). Ostatní dělají buď že to neslyší, nebo že jsou právě zaměstnáni, popřípadě se chovají, jako by se jich to netýkalo.

Další věci, která se mi nelíbí, je stříhání si o kotlík. Podle mne jsme již na takové úrovni, kdy bychom se snad mohli domluvit, kdo ho umyje a ne to rozhodovat losem, jako v nějakém "nuceném spolku".

Ale abych nepsala jen samé zápory, tak oddíl má samozřejmě mnoho kladů... No, momentálně si na žádný nemůžu vzpomenout. Tak snad někdy příště.

Tina

Poté, co jsem si přečetla knížku "Sedmička", rozhodla jsem se, že bych vám o ní měla napsat. A proč do téhle rubriky? Však uvidíte. Miloš Zapletal patří k mým nejoblíbenějším autorům, jeho knížky jsou dobrodružné a hezky psané. I tato knížka mě náramně bavila a vřele vám doporučuji si ji přečíst. Ale já tento článek nepíšu proto, abych zde uvedla svůj názor na knihu, ale píšu zde o vodáckém oddílu, o kterém se v knize píše. Jen si sami udělejte posudek. A můžete si ho srovnat s Perseem.

Protože v tom oddíle vládne tvrdý režim, odráží se to i na chování chlapců. Některá neslušná slova se zde běžně používají. Starší seřvou mladší za každou maličkost. Říkají si "vymajzni", "zavři klapačku", "co za náma pořád lezeš", "mně se dělá nanic, když na toho kluka koukám". Kdybych vám to tu měla všechno

vypsat, asi bych popsala celý Kurýr. Postoj oddílu k hlavnímu hrdinovi knížky, který byl tělesně postižený, přesně vyjadřuje tato poznámka: "Proč nám dali právě taďytohó kluka? S ním toho moc nevyhrajem".

A tak dále, a tak dále. A to se hlavní hrdina tolik snažil udržet se v oddíle! Neříkám, že jsem příliš citlivá, ale asi bych z takového oddílu brzy odešla.

Když jsem tuto knížku dočetla, pomyslela jsem si: "Ještě že mám Perseus!" Tady si nikdo nenadává, když někdo něco zkazí, ostatní se na něj neosopí (možná až na pár výjimky), neupřednostňuje se tu fyzická kondice, ale kamarádství, a takových oddílů není moc. Takže si vaďte toho, že do Persea chodíte, a až o tom někdy zapochybujete (když by se to nikdy nestalo), vzpomeňte si na Sedmíčku.

A co si myslí tvoji rodiče?

- Paní Kopecská, jste ráda, že chodí

Jenny do oddílu?

- Myslím si, že je to pro ni fajn, takováhle parta. Já jsem ostatně také vždycky byla ve společnosti nějakých lidí.

- Takže si myslíte, že je hlavní je ta společnost lidí?

- No, asi tak nějak. Nevím jak dalece, protože tady se to střetává, puberta a všechno dohromady, takže nevím, co čemu mám dát k dobru nebo ke zlu. Myslím si, že třeba byla v něčem aktivnější dřív ve škole, něco organizovala, vloni tam třeba secvičili nějaké divadlo - to teď ne, teď ji to tam ani moc nebaví, i když tam má taky kamarádky, a protože nejsem s vámi, tak nevím, jak aktivní je u vás.

- Všimla jste si na ní nějaké jiné změny, když začala chodit do oddílu?

- No tak byla tím posedlá, že jo, chytlo ji to a další změny - tak ona toho doma nikdy moc neudělala, ale to je spíš můj problém, že. A ona taky nemá čas, čtyřikrát týdně chodí domů pozdě večer, tak po ní nemůžu zas chít, aby začala mýt nádobí nebo luxovat.

- Myslíte, že je chyba, že je třeba víc v oddíle než doma?

- Ne, mně to nevadí. Ale spíš si myslím, že by se měla trochu učit, třeba jazyky - to se člověk nenaučí za chvíli, ale ona je trochu také vina na učitelích.

- Myslíte, že by třeba ten čas věnovaný oddílu mohl být věnován škole?

- Já myslím, že by to tak stejně nebylo, ono čím víc toho člověk má, tím víc toho stihne. A ji také do ničeho nenutím, já myslím, že to nikdo nemá rád - když něco chce udělat, tak to udělá.

- A řekněme, že i kdyby přece jen oddíl trochu škodil škole a odváděl od ní zájem, vyplatilo by se to?

- Já myslím, že jo. Ono taky mládež máme jedno a dětství jedno... tak si myslím, že známky nejsou všechno.

- Když někam jede s oddílem, nemáte o ní strach?

- Já ji důvěřuji a když vím, že je s ní někdo starší, tak nemám strach. I když třeba děláte něco náročnějšího tak ne... to ji třeba můžu vést za ruku a taky na ní může spadnout taška, že jo. Takže spíš ne.

- *Má v současné společnosti oddíl pro člověka nějaký zvláštní význam?*

- Já myslím, že určitě vzhledem k té konzumní společnosti, to je jasné, a i takový trochu návrat k přírodě a ty vztahy a přátelství... to je přece důležité.

- *Myslíte si, že když je Bříkovi dvacet let, že je dostatečně starý, aby mohl zodpovídat za oddíl?*

- Já ho moc neznám, ale myslím, že na věku zas tolik nezáleží. Tak - kdybych mu nevěřila, nebo vám, tak by Jenny do oddílu nechodila.

- *Paní Němcová, jste ráda, že Lot chodí do našeho oddílu, a proč?*

- To je opravdu těžká otázka, na kterou nemůžu odpovědět jednoznačně, ale nemůžu říct, že jsem nerada, protože kdybych byla nerada, tak tam samozřejmě nechodí, ale že bych byla nějak moc nadšená, to někdy ne.

- *Proč jste ráda a proč nejste?*

- Ráda jsem proto, že tam má určitý okruh kamarádů, jak starších tak mladších. Naučí se možná trochu rozumět a pomáhat mladším a zase od starších může eventuelně pochytit něco rozumnějšího, poznat jejich názory. Pak, že jezdíte ven a že se zajímáte o přírodu, a děláte různé aktivity. A proč nejsem ráda. Mám silný pocit, že se považujete za určitou elitu takovým způsobem, že trochu mi to připadá, že jste pyšní sami na sebe a ten váš oddíl se uzavírá sám do sebe, a že třeba můj syn nebude schopný navázat kontakt s nikým mimo tuto organizaci.

- *Z čeho ten pocit máte?*

- Tak posuzují samozřejmě především z projevů svého syna, ale ze všeho. Je to pocit - nefikám že to třeba někdo říká: "my jsme lepší", ale třeba z toho, když Dag na schůzce prohlašuje, že to musí být jen ty nejlepší děti, které já nevím vydrží na táboře a musí umět 50 uzlů a zajímat se o vyšší literaturu atd. a mám pocit, že všichni jste tak svým způsobem namyšlení na to, že možná i dosáhnete něčeho zvláštního, ale neberete v úvahu, že jsou jiní lidé, jiné kroužky, jiné zájmy, kde lidi mohou dosáhnout mnohem víc než vy. Proč to říkám. Protože můj syn

vlastně nemá žádný koníček, všechno opustil proto, že začal chodit do oddílu a to vyžaduje čas a ty zájmy jsou třeba široké, ale nedovolují věnovat se něčemu extra.

- *Jaký zájem by jste si představovala?*

- Jakékoli. Mně připadá, že to co nedělají lidi v oddíle, je jakoby zakázáno. Protože to nikdo v oddíle to nedělá.

- *Takže myslíte, že je to tak, že ti mladší přebírají vzor od těch starších a dělají to, co oni?*

- Ne, mně připadá, že se prostě uzavíráte do sebe, a že ty lidi se stýkají jen mezi sebou a s nikým jiným. Ono to ani nejde, protože to čas nedovoluje.

- *A nemyslíte, že to je právě takový znak toho, když někdo dělá nějaký koníček naplno, že se mu tak intenzivně věnuje? Takováhle situace by v podstatě třeba nastala u každého intenzivního zájmu.*

- To si nejsem tak jistá. A navíc mám pocit, že to co nedělají lidi v oddílu, je tak nějak nehodno zájmu. Kdyby třeba někdo u vás nedejbože maloval ...

- *Maluje.*

- No ale nevěnuje se tomu nijak intenzivně.

- *Věnuje, třeba Tatanka.*

- ...

- *Je samozřejmě pravda, že když člověk chodí do oddílu, tak nemá tolik času na něco jiného, i když třeba to také záleží na tom, jak je sám aktivní, ale řekněme takový průměrně aktivní člověk stihne naplno dělat jen jednu věc - koníček, když k tomu dělá ještě školu, takže si myslím, že to není jen znak oddílu, ale jakéhokoliv zájmu.*

- Ne, já jsem tím chtěla říct jedno: že tak, jak se chovají lidé v oddíle, je správné, a jak se chovají ostatní lidé, to je špatné. Zjednodušeně. Ale vy jste se ptal ještě na další věci, co se mi nelíbí. Mě se třeba nelíbí, že v podstatě jednou za čtrnáct dní odjíždíte na víkend v podstatě od konce školy až do neděle do večera a není vůbec čas na školu.

- *Asi s vámi budu souhlasit, že když člověk chodí do oddílu, tak pravděpodobně to bude do určité míry ubírat škole. Ale nemyslíte, že se to třeba vyplácí?*

- No, nejsem si tím tak jistá a jestliže mluvím z hlediska čistě osobního ve vztahu k mému synovi, tak si myslím, že se to nevyplatí. Protože můj syn ještě ničím není, není plnoletý, je závislejší zcela na svých rodičích, ještě si neumí vydělat peníze, takže musí především brát v potaz školu a to, že něčím má být.

- *Takže si myslíte, že je pro něj nejdůležitější to, aby se naučil vydělávat peníze?*

- Vy to ale říkáte trochu s despektem. Peníze jsou velmi důležitý. Vy je silně podceňujete, mám pocit. Prostě musí něčím být, aby si vydělal na to, co chce dělat.

- *Já teď zkusím říci takovou hypotézu: Ty znalosti, které získá ve škole samozřejmě za prvé z části zapomeně a z části, když o to bude mít zájem, může získat i sám, ale mnohem důležitější, třeba i proto, aby se uživil, mi připadá, aby byl dostatečně silnou osobností, aby dokázal na sobě pracovat a třeba se i vyvíjet v tom svém oboru a to si myslím, že současné školství v člověku zdaleka nepodpoří a namyšleně se domnívám, že by mu v tom oddíl třeba mohl pomoci?*

- Já si myslím, že jestliže syn dělá nějakou školu, tak se jí má věnovat. To, že má ještě jiné zájmy, je v pořádku a možná máte pravdu, že škola není ideální. Ale říkám, že aby mohl něco dělat, tak si na to bude muset vydělat. Vy mně podsouváte myšlenku, že peníze jsou nejdůležitější, ale to jsem nefekla. Já jen říkám, že naše společnost je uzpůsobená tak, že na všechno, co bude chtít dělat, si bude muset vydělat.

- *Myslíte si, že právě v této konzumní společnosti, jak jste ji popsala, může mít oddíl nějaký význam, třeba tím, že prosazuje jiné hodnoty a myslíte si, že je to správné?*

- Já jsem o tom přesvědčena, že je to správné a myslím, že zčásti oddíl má tento význam, zčásti kladný...

- *Jak vidíte to, že oddíl je smíšený?*

- Já myslím, že je to v pořádku.

- *A třeba takové koupání bez plavek...*

- Byla jsem tím nadšená.

- *Teď mi řekněte, když je Bříkovi dvacet let, myslíte, že je dost starý pro vedení oddílu?*

- No protože už jsem dost stará, tak musím říct, že je moc mladej. Ale já musím říct, že ho obdivuji, že si na sebe tu odpovědnost dokáže vzít. A co se týká odpovědnosti "výchovné", tak si myslím, že mého syna vychovává spousta jiných lidí kromě mne, aniž bych si to třeba přála a zrovna Břík nepatří mezi ty, kteří by ho vychovávat neměli.

- *Teď ještě jednu otázku: pozorovala jste nějakou změnu na Lotovi, když začal chodit do oddílu?*

- Ne, ani nějak ne. Snad jen, že začal chodit radši třeba do divadla nebo na koncert než předtím se mnou.

Ptal se Frodo

Kde nejsem

Matěj

Žijeme v bláznivém světě. Jsme obklopeni spoustou různých věcí a lidí, zahlceni informacemi ze všech. Masmédia na nás tlačí a vnucují nám svou pravdu, se svými přáteli se stýkáme po telefonu, protože zajít za někým jenom tak mu něco říci, no to se prostě nevyplatí, na to nikdo nemá čas. Nehledě k tomu, že je to obvykle i pěkně daleko. Bláznivá doba, nepřehledný svět.

Někdy se mi zdá, že v tom nepřehledném světě ztrácím i přehled o sobě. Někdy se mi to dlouho nezdá, a pak to zjistím, je to jako rána pěstí. Mám v sobě totiž snad nějakou představu, jak bych měl a také chtěl vypadat. Ta také není úplně jasná, samozřejmě. Ale znám alespoň jakýsi směr. A najednou zjistím, že jsem úplně jinde, že jsem na to zapomněl každý den myslet a najednou je tu spousta zlovyků a jednání, které v podstatě neschvaluji. Snad jsem se jen trochu přizpůsobil světu.

Ale jak z toho ven? Přizpůsobit se zase zpátky sobě, svým ideálům..., které jsou ovšem s oním vnějším světem někdy tak trochu v rozporu. Odpověď je nasnadě: - nepřizpůsobit se světu. Zůstat (nebo stát se) sám sebou. Zní to jednoduše, ale ve skutečnosti je to složité. A chce to asi hodně sebeovládání, hodně práce na sobě. Začít od maličkostí, cvičících nějak vůli a hlavně, nikde si nic neodpustit. Být na sebe hodný je sice hezké, ale nikam to nevede. Stále se ptát a kontrolovat...

Možná se ptáte, proč o tom vlastně píšu, vždyť to není nic nového a každý to stejně dávno ví. No, když ví, tak dobrá. Píšu to tedy, aby nezapomněl. Každý den se zastavit a zeptat se: "Kde to vlastně jsem? Jsem tam, kde chci? Nenamlouvám si to jen?" Možná budete překvapeni...

